



5 МАЙ – СЛЕД 5 ГОДИНИ ИСТИНСКАТА ТЕМА

Не допускате да ви обърка заявената тема на броя. Вярно е, че Център за независим живот отбеляза пет години от своето съществуване. Вярно е и това, че на 5 май, Международния ден за протест на хората с увреждания, заявихме нашите искания високо и ясно – и го направихме заедно, което е изключително важно! И все пак, може би именно на фона на тези събития, още по-отчетливо изпъква необходимостта... не, неотложността на това да напомним истинската тема на този брой – а всъщност и на всички останали броеве – онази тема, заради която съществува и бюлетинът, и Центърът. И тя е решимостта да се извоюва независимост и равнопоставеност на хората с увреждания в едно общество, в което още се учим как да отстояваме правата си и как да гържим на достойнството си...

Предстои Министерски съвет да одобри поправки в Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите. Предстои и бързичкото внасяне на тези „одобрени“ поправки за гласуване от Парламентта... и докато разберем какво става, ще се окаже, че си имаме Новозакърпен Закон с текстове, които са още по-дискриминационни и унищителни от тези в старата версия на все този закон за защита...

Хората с увреждания не се нуждаят от защитата на държавата. Ако този „нов“ Закон бъде приет, те ще трябва спешно и категорично да бъдат защитавани именно от тази държавна защита!!!

Затова протестната акция на 5 май не е най-важното събитие в живота на Центъра... то е най-видимото. Не по-малко важни са къртовската работа, непрекъснатото ръчкане по институции, министерства, общини... Казвам това не защото ЦНЖ се нуждае от овации и признание... а защото именно тази тежка всекидневна работа на екипа би дала представа за реалните измерения на проблема, който трябва да бъде решен. Тя би направила видими безотговорността, неразбирането, нежеланието за промяна сред управниците и неспособността им да вземат правилни и работещи държавнически решения. И може би би успяла да прикове вниманието на общественото мнение – и да го активизира в подкрепа на един милион свои членове...

Само че общественото мнение е сложен сбор от поведението и качествата на всеки един от нас... Например на онзи служител от охраната на Народното събрание, който размаха нетърпеливо ръце пред човека в инвалидна колелка с думите: „Трябва да се махнете оттук, оттук минават хора...“ или на онзи градостроител, който с непресъхващ ентузиазъм повтаря, че бордюрите не могат да бъдат скосени заради сложното техническо съоръжение, наречено „шахта“...

Да, тези граждани също оформят общественото мнение... надеждата ни е те да станат малцинство... някога. С усилията на всички, които смятат, че човекът е над всичко, че всеки, независимо от различията си, независимо дали е с или без увреждане, трябва да има възможността да живее достойно и пълноценно. А дотогава...

Дотогава ще продължаваме да работим и да пишем. Все за същото. По истинската тема.

ТЕМА НА СЛЕДВАЩИЯ БРОЙ

СПЕЦИАЛИЗИРАНИТЕ ПРЕДПРИЯТИЯ –
ЗА И ПРОТИВ

ВИЕ СТЕ НА ХОД...



*Уважаеми читатели,
Във връзка с инициативата на ЦНЖ по повод Международния ден за протест на хората с увреждания 5 май, депутатите получиха над 600 писма от своите избиратели – хора с увреждания, техни близки, приятели, съмишленици. Поради ограниченото място, предлагаме само малка част от нещата, които казахте на политиците чрез тези писма.*

Благодарим на всички вас, които подкрепихте идеята. И не забравяйте да ни разкажете как вие изразихте протеста си, как накарахте обществото и управниците във вашето населено място да ви чуят. Пишете ни!

Из писмото на г-жа Вера Младенова до членовете на Комисията по труда и социалната политика към Народното събрание

Пиша ви, защото вие ме представлявате в Парламента на България – мен, на която не ми е все едно в каква държава живея. Пиша ви, за да ви подсетя, че Конституцията, в името на която полагате депутатската си клетва, издига във върховен принцип „правата на личността, нейното достойнство и сигурност“, и в която черно на бяло пише, че „Република България гарантира живота, достойнството и правата на личността и създава условия за свободно развитие на човека...“.

Скоро във вашата Комисия ще бъде внесен новият Проектозакон за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите... надявам се, че ще прочетете текстовете му като истински демократи и застъпници на човешките права и човешкото достойнство... и няма да допуснете в официален нормативен акт изрази като „Не се допуска изключване или ограничаване на правата по причина на инвалидност, освен в случаите и по реда, установени в закон“ (нов чл. 5а, ал.3). Надявам се, че разбирате потреса ми от подобно законово решение... представете си Член 6, ал. 1 от Конституцията в следния вид: „Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права,

освен в случаите и по реда, установени в закон“... кощунствено е, не мислите ли?

Из писмото на г-жа Светослава Пандиева, София;

Имам гъщеря, 26-годишна, завършила психология, придвижва се с инвалидна количка. Представяте си, че сте от другата страна, при хората с физически увреждания... Нека тръгнем от сутринта – на работа или по лични ангажименти. Трудно ще излезете от входа на блока. Вътрешните стълби са STOP №1. Не е предвидено в проекта... Поръчали сте специализирания транспорт. Чудесно!... Само две коли за милионния град, за стотиците хора с увреждания, за всекидневните им нужди за социални контакти. На разположение са още две коли на Бюрото за социално обслужване, за ползването на които се заплаща десетократно повече. Колко пъти може да си го позволите? Ако не сте се вредили за този транспорт, какво Ви остава – градския транспорт. „STOP“ №2! Не е достъпен! Тогава? Взимате „TAXI“. Не всеки може да си го позволи. Отказвате се от транспорт и тръгвате по улиците. „STOP“ №3! Високите тротоари на пешеходните пътеки разбиват гумите на количката Ви, но разбиват мускулите на Вашия придружител. Стигате до общината и искате да се срещнете директно с управниците. „STOP“ №4! Безбройните стълпала са техен солиден щит и Вие отново сте „заг борда“...

Из писмото на г-р Жасмина Спасова, София,

Като гъщеря на човек с двигателно увреждане, бил на инвалидна количка 19 години, съм се сблъскала с проблемите в придвижването му, както и зависимостта му от придружител. В една страна като Република България, която има претенции да е демократична, независима и европейска, обществото и управляващите ни трябва да направим нещо „малко“, което за тези хора е „много“... Не само защото всеки от нас поради стечение на обстоятелствата може да се окаже в такова положение, а защото тези хора са наши близки: майка или баща, брат или сестра, дете или сродник, те са част от нас.

РЕДАКТОРСКИ РАЗМИСЛИ



През погледа на Валя

А пък във Враца проблемите на хората с увреждания са решени. Не ви се вярва? Ами защо иначе хората ще си мируват по къщите? („Инвалидите (не) протестираха“ – в „Шанс – експрес“, Враца, в който се изказват

предположения, че „инвалидите са в плен на равнодушието“, а някои били уплашени да не би улчните протести да разсърдят кмета.) Единствено известната художничка М. Вълчева не се побоя от врачанския кмет и протестира публично. А свободата, ако си спомняте думите на Дон Кихот, се крепи на върха на бойното копие...

Phare

Финансирано от програма ФАР-Лиен на Европейския съюз и Новиб
Financed by the PHARE-LIEN Programme of the European Union and Novib

Novib



Издател: Център за независим живот – София

Адрес: София 1463, ул. Гургулят № 2

тел./факс: (02) 989 88 57, 981 15 48, 980 58 39, e-mail: cil@aster.net

Главен редактор: Валентина Воденичарова

Фотограф: Васил Янин

Графичен дизайн, предпечат и печат: Офис Маркет ЕООД
Тираж 800. Разпространява се безплатно.

КУПОНА

Дълго можем да разказваме за купона, на който се отпадохме, след като пуснахме протестните си писма до депутатите на 5 май 2000 г., купонът, който направихме пред Народ-



ност за практическата помощ, която ни оказват винаги, когато имаме нужда от нея. Екипът на ЦНЖ им дължи най-вече надеждата, че в обществото ни има много такива младежи –



ния театър...

Смяхме се, пяхме, танцувахме...

Бяхме сред добри хора и съмишленици – и се веселихме... защото и това го можем.

С нас бяха много приятелски организации, будни граждани, които не желаят повече да бъдат дискриминирани в собствената си страна само защото имат някакво увреждане, наши близки, колеги, обикновени минавачи... Подкрепиха ни, пяха и танцуваха с нас и нашите малки приятели от 74-то училище в столичния комплекс „Надежда“.

Изумително е колко красиви млади хора се бяха събрали там – това са нашите доброволци. На тях Центърът дължи не само благодар-

непокорни, мислещи, чувствителни към каузата на справедливостта и доброто. И че именно хора като тях ще определят занапред качеството на живота в страната ни.

Там бяхме и ние – поуморени, но радостни – убедени, че правим това, което трябва.

Решени сме да продължаваме. Усилието и радостта са естествени спътници в човешкия живот... в нашия живот. Важното е, че сме заедно и заедно ще продължаваме и в работата, и във веселието.

До нови срещи, приятели.

До следващата Битка – и до следващия Купон...

Обичаме ви.



ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ ...

РАБОТОДАТЕЛ

1. Име: Георги Чакъров
2. Професия: Журналист, музикален редактор, радио-водител
3. Хоби: Футбол, волейбол, кино, рок.
4. Домашен любимец: Мини-пинчерът Джили.
5. Девиз в живота: „Промяната е знак за съществуване, а любовта – за живот“.
6. Мечта в живота: „С времето да се променят мечтите“.
7. Непоносимост: Към лицемерието и масовото мислене и действие.



Как се спряхте на Мая, как я харесахте за тази работа?

Мая съчетава в себе си няколко изключителни качества, които няма как да не бъдат забелязани. На първо място това е нейният светоглед, след това отношението към другите и невероятният ѝ характер. От професионална гледна точка тя е пример за изключително добър съвременен радио-водител, който не само притежава нужната дикция и поведение в ефир, но е и способен да накара хората да се вслушат в това, което им се казва. Нямахме как да не се спрем на нея.

С какво Мая е по-различна от другите в екипа?

Тя просто има страшно много опит, умее да провокира слушателите, пък и шефовете си, нещо, което останалите от екипа трудно постигат.

Смяташ ли, че професионализмът зависи от това дали човек има някакво увреждане или не?

Убеден съм, че професионализмът се гради на основата на много старание и

отговорности и определено уврежданията не са фактори, които могат да повлияят на тези качества.

Кои са страховете, които могат да накарат работодателя да не наеме кандидата с някакво физическо увреждане?

Смятам, че точната дума не е страх, а по-скоро предпазливост, но както вече казах, стига кандидатът да покаже желаните от работодателя качества, уврежданията са вече без значение.

Знаеш ли какви са законовите преференции за работодателите, които наемат хора с увреждания?

Честно казано, не знам.

Как би се отразило на работата, ако в екипа ви работеха, да речем, един сляп водещ и тоноператор, придвижващ се с инвалидна количка?

Това би се отразило добре на цялата работа в радиото и ще покаже, че в него се залага на професионалисти и всякакви предубеждения нямат място, когато става въпрос за ежедневните и професионални отношения между колегите.

Какво смяташ, че трябва да се направи, за да се променят негативните обществени нагласи към хората с увреждания не само у работодателите, но и в обществото?

Това наистина е много голям проблем. Явно се налага да се намерят нужните хора, които да покажат на всички, че и хората с увреждания са способни, талантиливи и отговорни граждани. За съжаление в момента не забелязвам такива лидери.

РАБОТНИК

1. Име: Мая Вуковска

2. Професия: DJ в радио АУРА – Благоевград.

3. Хоби: Чужди езици, футбол.

4. Домашен любимец: „Всъщност аз самата съм третирана като домашен любимец (в добрия смисъл на думата, разбира се) от членовете на семейството. Но иначе винаги съм имала много котки, които все кръщавах с безобразно дълги имена.“

5. Девиз в живота: „Който не ме харесва, не ме заслужава“.

6. Мечта в живота: „Да отида в Амстердам и да гледам мач на живо на някой голям европейски стадион“.

7. Непоносимост : Към простотията и тоталната липса на стил на поведение у повечето българи.

Как попадна в радио АУРА?

През 1997-ма радиото обяви конкурс за водещи. Вече бях студентка втора година в Американския университет в Благоевград, но до този момент дори не се сецах, че мога да си покривам част от сметките за учението ми, като работя в АУРА – една от най-стабилните комерсиални FM-станции в региона и официална радиостанция на АУБ. Част от доходите на студентите, които работят там, не се изплащат кеш, а отиват в студентските им сметки. Престраших се, явих се на конкурса... и вече три години и половина работя като водещ в АУРА, при това мога да си позволя да се похваля, че съм сред най-популярните DJ в града ни.

Кое в работата те провокира и кое не ти харесва чак толкова?

Започнах като на шега. С течение на времето до такава степен навлязох в „кухията“ на радиопродукцията, че в един момент с учудване установих как точно това е нещото, което искам да правя отпък нататък. Да работиш в радио си е голяма красота... станеш ли веднъж зависим от контакта с хората – който, макар и виртуален, си е все пак изключително емоционален и провокиращ – не можеш след това просто да го забравиш и да станеш примерно касиерка в супермаркет (при цялото ми уважение към касиерките в супермаркетите!). А кое не ми харесва в работата на DJ... хмм... знам ли... Може би ставането в ранни зори, ако съм на сутрешно дежурство. Да си водещ на сутрешен блок е цяло предизвикателство! Въпреки безумното желание да се върнеш в леглото, се налага да звучиш в ефир толкова бодро, че да си в състояние самият ти да разсъниш слушателите.

Позната ли ти е философията за независим живот?

Не съм запозната в подробности, но едно знам със сигурност – че звучи окуражаващо и повече от добре.

Какво теб самата те прави независима?

Увереността в себе си... имам самочувствие и това се усеща.

Какво ти носи работата?

Преди всичко приемам работата си като материална реализация на постоянно ми желание да говоря много и високо. Това в рамките на шега, разбира се... Работата е тази, която ме кара да се чувствам като риба във вода. На всеки пожелавам да има стремежа и смелостта да прави в живота си онези неща, които го радват. А ако това му носи и пари, още по-добре....

Обществото ни толерантно ли е към различността на хората с физически увреждания?

Живях известно време в Норвегия и едно от нещата, които ми направиха най-силно впечатление там, беше отношението на обществото към хората с физически и психически проблеми. Ако само веднъж човек види как някое дете с тежка форма на паралич се радва на слънцето и яде сладолед, докато неговият личен помощник го разхожда в инвалидната му количка по крайбрежната улица на Осло, сред потока от туристи, музиканти и продавачи на цветя, ще разбере колко светлинни години сме назад по отношение на желанието ни да интегрираме хората с увреждания в обществото. Твърдя с чиста съвест, че българинът е ксенофоб по отношение на инвалидите. Кое не е толкова възмутително, колкото жалко.

Какво трябва да се направи, за да бъдат хората с увреждания независими?

Първо трябва да се промени менталитетът ни и после да мислим за промени в социалната система, която поне малко от малко да подкрепя хората с увреждания и да ги накара да се чувстват като пълноценни хора. Но за да стане това, ще се наложи да се получи като в някоя научнофантастична книга – примерно, извънземни да се приземят посред Софийското поле и за няколко дни да подменят главите на няколкомилionenното ни население с чисто новички.

В този процес каква би трябвало да бъде ролята на държавата... а и на самите хора с увреждания?

Политиците може би ще успеят да направят нещо смислено, ако престанат да спорят за цените на баничките в блофета на парламента... А самите хора с увреждания трябва да повярват във възможностите си, да теглят по една ругатня на тези, които си позволяват да ги съжаляват, но не правят и най-малък опит да ги разберат, и да се опитат сами да се измъкнат от блатото на отчаянието. Защото ако делото на давящите се не е в ръцете на самите давящи се, в чий ръце е това?

Смяташ ли, че обществените нагласи се променят?

Стискам палци да е така. Но откъзвам да повярвам, че има поне малка промяна в обществената нагласа, докато не видя с очите си, че и някое българско дете в инвалидна количка се разхожда по улицата сред шаренията на деня... и се смее, докато си яде сладоледа...

Интервюто взе Валя.



СПОДЕЛЕН СВЯТ



В началото на месец май т. г. в унгарския град Дебрецен се проведе международна конференция на организации на и за хора с увреждания. Над 140-те участника от почти всички европейски страни и САЩ посочиха основните трудности, с които се сблъскват работещите в сферата на правата на хората с увреждания, обсъдиха проблемите, свързани с интеграцията, и начертаха пътищата за преодоляването им.

А всъщност какво се случи от 1 до 4 май 2000 г. в Унгария?

Форумът премина под мотото „Различни, но заедно“ – световните тенденции показват, че най-ефективно действащи са организациите, в които хора с различни увреждания работят съвместно. На тази среща бяхме много и различни – но ни обединява нещата, за които се борим. Беше важно да сверим часовниците си, да разберем кой докъде е стигнал в разрешаването на проблемите, свързани с пълноценния живот на хората с увреждания.

В отделните работни групи, които сформирахме, набелязахме основните задачи, които стоят пред нас. Промяната на негативното отношение на обществото към хората с увреждания е една от основните цели, които си поставяме. Наистина най-трудно се променят обществените нагласи и в тази насока трябва да работим непрекъснато – и то да работим заедно. За съжаление все още е нерешен и проблемът с недостъпната селищна среда.

Унгарските ни домакини споделиха, че няма акумулаторни колички за децата, а за хората със зрители увреждания липсват достатъчно подходящи обучителни материали. В Унгария е направено много във връзка с интеграцията на хората с някакъв вид дефицит, но все още има какво да се желае. В самия град Дебрецен има много малко достъпни обществени места.

Като сериозен проблем бе посочен и фактът, че родителите на деца с увреждания прекаляват в опеката и грижите си за тях. Така тези деца са застрашени от истинско инвалидизиране, но не поради увреждането си, а защото растат несамостоятелни и без опит в поемането на отговорност за собствения си живот.

И не на последно място, общо беше убеждението, че трябва да насочим усилията си към повишаване активността и самочувствието на младите хора с увреждания, за да работят за себе си и сами да търсят и отстояват правата си. Затова направихме разискване на тема „Как да привлечем млади лидери?“.

Някои от основните дейности в тази насока са повишаване на мотивацията, споделяне на положителен опит от различни краища на света, срещи с други лидери в тази сфера, организиране и участие в конференции, срещи за обмяна на опит и гр.

Как се представи Центърът? Приятно беше да разберем, че в чужбина ни познават – за тях ние сме една от активните работещи организации в този регион. Участниците бяха силно впечатлени от материалите, които им раздадохме. Особено голям беше интересът към картата на достъпна София.



Няколкото стъпала пред магазина го хотела, в който бяхме отседнали, накара участниците в конференцията да реагират публично и да изразят протеста си срещу недостъпността на тази обществена сграда.

„Използвайте ситуацията с кандидатура на България за членство в Европейския съюз. Можете и трябва да го превърнете в силен коз в работата си с политиците. Така те ще се видят принудени да се съобразят и изпълнят изискванията на Европа в сферата на достъпността и интеграцията на хората с увреждания“, каза г-н Отмар Пол-Милес – социолог, консултант и председател на Център за независим живот – Германия. „За да постигнете добри резултати, трябва да работите в коалиции с други организации. В края на краищата не е важно кой ще каже „това го направихме ние“ – важното е нещата да стават.“

ЦЕНТЪР ЗА НЕЗАВИСИМ ЖИВОТ – СОФИЯ ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД НАЧАЛОТО

На 25 април преди пет години е регистрирано сдружение с малко странното име Център за независим живот – София (ЦНЖ). Днес това „странно“ име добива все по-голяма популярност, която се свързва преди всичко с дейността на Центъра. През изминалите пет години наистина свършихме много работа, но и много идеи останаха нереализирани.

От непозната и нова философията за независим живот се превръща за все повече хора в начин на мислене, в начин на живот. За това говорят стотиците писма и заявки за срещи, консултации, обучения на отделни хора и организации не само от София, но и от цяла България. Вече са факт няколко подобни организации от

рушено-то право на труд на хората с увреждания с р е щ у Трудово-експертните лекарска комисии създадохме прецедент в юридическата практика. Факт е, че вече се променя мнението на оценка на трудоспособността и отпадат дискриминационните текстове от типа „негоден за всякакъв вид труд“.



нов тип, с които поддържаме активни контакти. За петте години екипът на ЦНЖ успя да разработи 15 проекта в сферите на достъпната градска среда, застъпничеството и защита правата на хората с увреждания и др.

Най-важната ни задача бе и си остава мотивацията на самите хора с увреждания да работят за себе си, да търсят и отстояват правата си. В името на тази цел работят нашите психолози, юристи, трудови консултанти от Консултантската служба. Вече няколко години те провеждат различни обучения, съобразени с потребностите на клиентите. Картата на достъпна София, изготвена от група хора с увреждания, е доказателство за добрата работа на обучителите. Доброволците преминаха курс на обучение, в който се научиха как да издирват достъпни обекти, съобразявайки се с европейските стандарти за достъпност. Тези обекти за град като София са само 108!

С единайсетте заведени дела във връзка с на-

пречим, но според нашата Ева (депящата дама, която се е нагърбила с „Връзки с обществеността“), естествено е този, който си върши добре работата в България, обикновено да пречи някому...

Скъпи приятели, ЦНЖ е организация, която работи при пълна обществена прозрачност. Отново не изневеряваме на това си правило и като приурка в брой 5 на „Независим живот“ предлагаме на вниманието на всеки интересувач се нашия петгодишен отчет – такъв, какъвто го представихме на Настоятелството на Центъра.

ПРЕДИ... СЕГА... ПОСЛЕ



ПРЕДИ

На 11 май 2000 г. в Университета по архитектура, строителство и геодезия организирахме конференция на тема „Достъпна архитектурна среда“. На срещата присъстваха г-н М. ван Дитмарх (Холандски съвет на хората с увреждания, един от авторите на Европейската концепция за достъпност), Л. Петков – „Арх Арм“, проф. арх. С. Попов от Архитектурния факултет на УАСГ, В. Донева – МРРБ, проф. Т. Тодоров – Строителен факултет на УАСГ, арх. Пърлов – СО, Управление „Архитектура и градоустройство“, арх. Р. Стефанова – фирма „Монолит – 3“, Б. Борисов – председател на Сдружение на урбанистите в България, М. Виденов – СО, началник Управление „Инвестиции и контрол“, арх. Б. Станчева – гл. арх. на община Добрич и гр.

Опитахме се да вникнем в същността на проблема с достъпността на средата и ясно да разграничим ролите на участниците в изграждането на градска среда, която да се ползва от всички.

„Не можете да наречете нещо обществено, ако то не може да се ползва от всички“, сподели на срещата холандският гост. **„Достъпът по-скоро е въпрос на политически решения, отколкото на финансови измерения.** За достъпност у нас се заговори в края на 80-те и началото на 90-те години – т.е. застроени площи, които се използват и от хора с увреждания. Архитектурата претърпя прераждане.“

Греишката, която направихме, е знакът за гостъпност – човечето с инвалидна количка – което според г-н ван Дитмарх си е апартейд. И още: „Оказа се, че тези грозни широки тоалетни, пригодени за хора в инвалидни колички, се използват само от тях. Това не отговаря на възгледа ни за достъпна архитектура за всички, а според нас универсалното решение в архитектурата е висша степен на демократичен дизайн“.

Участниците бяха запознати с дейността на ЦНЖ в областта на достъпната селищна среда – с наше участие се стигна до промяна на Наредба №1. Отново заявихме убеждението си, че инвалидността е в средата, а не в хората. Все още обаче трудно намираме коалиционни партньори сред хората с увреждания. По-добрите ни партньори са професионалистите.

Обединяващо прозвуча репликата на арх. Андрейчин, преподавател в УАСГ – „Нещата ще тръгнат, когато всички застанат от едната страна на барикадата, а от другата остане само проблемът“.

Наградени бяха победителите в конкурса за изработване на сградата на достъпност на сградата на УАСГ. Първа награда – грамота от ЦНЖ и парична премия, осигурена от фирма „Монолит – 3“, спечелена четвъртокурсничките Т. Милушева и М. Върчкова.

„Участието на студентите в конкурса оценявам не само от преподавателска, но и от гражданска гледна точка. Вече със студентите работим по друг начин. Когато

проектираме нещо, те самите ме посещат, като питат: „А достъпността до обекта?“, каза при връчването на наградите ръководителят на студентските екипи арх. Попов. И обобща: „Участниците в конкурса поставят началото на едно ново мислене“.

А на 26 май в хотел „Родина“ се проведе третата поред среща по проект „Работни места за хора с увреждания“ на тема „Интегрираната заетост през погледа на общия интерес“. Участниците – хора с увреждания и представители на институциите и медиите, стигнаха до становището, че е необходима добра законова база, регламентираща интегрираното образование, интегрираната трудова заетост, а също и по-добро синхронизиране на всички закони, уреждащи заетостта на хората с увреждания.

СЕГА

Информираме, обучаваме, консултираме...

ПОСЛЕ

На 5 и 6 юли 2000 г. в парк-хотел „Москва“ организирахме голяма конференция с международно участие на тема „Бизнес с или бизнес за хора с увреждания“, който е завършек на проекта „Работни места за хора с увреждания“, финансиран по програма ФАР-ЛИЕН на Европейския съюз и НОВИБ. На него ще представим резултатите от проекта и бъдещите планове на ЦНЖ, свързани с трудова заетост на хората с увреждания.

ПОЛЕЗНИ ЧЕТИВА



КРЪГ – младежки литературен алманах

В брой втори на алманаха ще намерите стихове и рисунки на наши приятели, участвали в конкурса на КРЪГ, който обявихме в приложението на брой втори на „Независим жи-

вот“. Сред жестоката конкуренция, редакторите подбраха творби от В. Якимова, Р. Маринова, М. Цветкова, П. Димова, Н. Жишева, А. Пухова, А. Иванова.

За повече информация се обаждайте в офиса на ЦНЖ.